

wat we doen, doen we
GOED

Harry Bekkers (53) is een man in bonus. Hij heeft drie ultra moderne autoschadeherstel bedrijven in Eindhoven, Helmond en Valkenswaard. Zestig man personeel maken dit jaar een omzet van acht miljoen euro. Bekkers is een man van passies. Voor auto's, muziek en dieren. Hij is een royaal sponsor, geeft graag aan goede doelen, maar geld is nooit een drijfveer geweest voor Bekkers. „Respect voor medemens, natuur en milieu, daar gaat het om.”

TEKST: TON LOOTS FOTO'S: MEREL VAN BEUKERING

Hij aarzelt als we hem benaderen voor een interview in Frits. Harry staat niet graag op de voorgrond. Toch spreken we af bij zijn huis in Borkel en Schaft. Aanbellen blijkt weinig zin te hebben, de hond hoort me wel, Harry niet. Opbellen biedt uitkomst. „Sorry, ik zit in de studio en hoorde je niet. Ik kom eraan.” Vol trots laat hij me even later de studio zien door kenners bestempeld als top of the bill - in café d'n Bekker, een apart gebouw achter zijn woning. De studio ziet er uit als een echt café. Ingericht in Engelse stijl met een flinke bar en witbier uit de tap. Drie musici zijn aan het werk, microfoons voor zich uitgesteld. Voor de rest verraadt niets dat dit een studio is. Totdat je de ruimte ernaast betreedt. Dikke kabels op de grond, panelen, er is amper plek om te staan. Een van de twee technici die Harry in dienst heeft om de opnames te begeleiden, vertelt trots over de kwaliteit van de apparatuur. Voor Bekkers een logisch iets. „Als ik iets doe, doe ik het goed. Er zijn al genoeg mensen op de wereld die half werk leveren en zich er goed voor laten betalen. Stuworwerk moet ook efficiënt verlopen. Kijk naar de beroemde Abbey Road studio's in Londen. Daar zijn technici zo ongeveer een dag bezig om alles in te stellen voordat de muzikanten kunnen spelen. Die accepteren

dat vanwege de reputatie van de studio. Hier steken we de stekker in het stopcontact en vijf minuten later kunnen ze aan de gang.” Bekkers wil niet zeggen hoeveel hij geïnvesteerd heeft. Wel vertelt hij over een mengpaneel uit Amerika, kosten een slordige half miljoen, waar hij mee bezig is. Er staat dus aardig wat bij elkaar in café d'n Bekker. We rijden naar de zaak. In zijn Bentley, is het plan. Maar mevrouw Bekkers heeft de afstandbediening van de poort meegenomen. De glanzende bolide staat gevangen achter het hek. Helaas, we nemen mijn sobere auto. „Dat maakt mij niets uit. Ik heb jarenlang in een bestelbus gereden”, zegt Bekkers. In zijn kantoor in Valkenswaard staan veel schaalmodellen van auto's en motoren, een replica van Kuifjes Raket naar de maan en een basgitaar. „Ik speel bas. In twee bands. Dat instrument past wel bij mij. Een beetje op de achtergrond maar wel belangrijk in de buurt van de drummer. Mijn vrouw zingt ook mee in de band.” Later laat hij me in de auto van zijn vrouw trots opnames van de Bekker Band horen. „We wilden onze muziek eens opnemen om te horen hoe het klonk. Zo is de studio ontstaan.” Bekkers is geboren in de Gestelsestraat in Eindhoven. Vader was metselaar. „Ik ben niets tekort gekomen, maar het was een eenvoudig gezin. Ik heb vier zussen en twee broers. Na de mulo heb ik de Middelbare Detailhandelsschool gedaan. Eigenlijk wilde ik de techniek in. Vanaf mijn vierde jaar al wilde ik alles weten over auto's. Ik had een oom die bij DAF werkte. Mijn moeder was altijd blij als hij op bezoek kwam, want dan kon hij mijn vragen beantwoorden. Later haalde ik ook boeken uit de bibliotheek over autotechniek. Op mijn veertiende had ik een auto, een DKW junior met een kapotte versnellingsbak. Gekocht voor 25 gulden. Die had ik gespaard met auto's poetsen en het repareren van motoren, brommers en wasmachines. Ik maakte alles, dus ook die versnellingsbak. Gingen we rijden. Dat kon in die tijd nog, althans qua ruimte. Er stonden maar twee auto's in de straat. Maar een boswachter die me zag rijden, belde de politie. Mijn auto werd in beslag genomen en ik kreeg een donderpreek van de commissaris. Ik bleek hardleers, want ik kocht steeds iets beters. Mijn vader zei, laat die aap maar eens een nachtje blijven, dan leert hij het wel af.” Bekkers is jong getrouwd. „Op mijn negentiende en ik ben nog steeds bij dezelfde vrouw. Ik heb een dochter van 33 en een zoon van 31 jaar. Beiden hebben de autovakschool IVA in Driebergen gevolgd. Dat kost wat zo'n

particuliere opleiding, maar ik heb het ze kunnen geven. Nu werken ze in de zaak. Ze hebben nooit bij een ander gewerkt en dus nooit iets hoeven af te leren. Er is ooit een headhunter geweest die een fantastische baan had voor mijn dochter, maar ik heb gezegd dat ze niet weg mocht.”

Zelf raakte Bekkers als jongeling per toeval verzeild in de autoschadebranche.

„Ik was 24 en werkte in het vastgoed bij H&B. Ik was directeur met een mooi kantoor, een knappe secretaresse en een leuke auto. Maar veel te vertellen had ik niet. Echt belangrijke beslissingen werden door anderen genomen. Ik had schade aan mijn auto en die wilde ik laten verhelpen. De reparatie duurde zo lang, die bedrijven waren zo onprofessioneel in die dagen, dat ik heb aangeboden om te komen helpen. Dat ging me goed af. Ik vond het ook leuk. Vervolgens heb ik een schadeauto gekocht en die eigenhandig bij datzelfde bedrijf gemaakt. De tweede auto bleek een pittige klus waarbij ik ook moest lassen. Dat kon ik niet, maar ik heb een CO²-lasapparaat gekocht op voorwaarde dat ze het mij zouden leren. Na twee avonden was ik ermee klaar. Het spuiten heb ik uitbesteed en de auto later verkocht. De volgende auto was er een met grote schade. Ik heb er veel van geleerd, fouten gemaakt maar uiteindelijk is het gelukt. Vervolgens kwam ik iemand tegen die tegen

me zei dat ik het wagenpark van zijn bedrijf mocht onderhouden.”

Bekkers imperium is daarmee geboren. In 1980, op de Hallenweg in Eindhoven, waar hij de helft van een autoschadebedrijf huurde. „Het was lastig werken in mijn eentje hoor. Ik moest me het vak nog eigen maken en dus 's nachts herstellen wat ik overdag verkeerd had gedaan. Bovendien kreeg ik controle van de Arbeidsinspectie en bleek ik niet zonder

„Ik heb veel geleerd, fouten gemaakt, maar uiteindelijk is 't gelukt.”

vakdiploma te mogen werken. Heb ik de Focwa gebeld om examenen te mogen doen, maar dan moest ik eerst de vierjarige opleiding volgen. Maar er staat nergens dat dit verplicht is. Dus heb ik dat examen meteen gedaan en ik heb het gehaald.”

De honderd vierkante meter aan de Hallenweg werd al snel te klein, het werden er tweehonderd. Harry had zo zijn eigen handelsmerk.

„De richtbank (om een auto na een ongeval weer recht te trekken, red.) was in opkomst.

Ik kocht er een en aan de hand van de chassismaten van alle automerken, kon ik hydraulisch iedere auto tot op de millimeter rechte trekken. Dat konden niet zoveel collega's. Die trokken de auto's recht door een ketting aan een ijzeren paal te klinken en vervolgens hard achteruit te rijden. Mijn motto is: wat we doen, doen we goed. De autoschadewereld is veranderd. De verzekeringsmaatschappijen bepalen tegenwoordig het uurtarief en hoe lang er aan een schade gewerkt mag worden. Wij leveren hoogwaardige service en kwaliteit voor dezelfde prijs. Ik zoek het in efficiency en goed nadenken.”

„Nu hebben we de zaak goed op de rails staan, maar dat is niet altijd zo geweest. Ik werkte jarenlang honderd uur per week, tot vier uur 's nachts en dan 's morgens om acht uur weer openen. Maar ieder jaar verdiende ik minder. In 1986 heb ik het roer omgegooid. Ik heb alle autohandelaren waar ik toen voor werkte buiten gezet. Het personeel was erg ongerust. We waren zeventig procent van de omzet in één klap kwijt. Maar daarmee heb ik een rotte appel kunnen ontslaan. Vervolgens moest ik inventief zijn. Ik kocht nieuwe auto's en die zette ik in als leenwagens. In alle prijsklassen, dus de klant kreeg tijdelijk de beschikking over een gelijkwaardige auto. Dat was uniek. Vervolgens ben ik naar een leasemaatschappij gestapt en heb gezegd: ik wil bij jullie auto's leasen als ik jullie wagenpark mag onderhouden. Dat liep vlotjes. Maar het volgende probleem was dat als er een schade gemeld was, je niets mocht doen voordat de expert was geweest. En ja, op een bepaald moment waren mijn leenwagens wel op. Ik ben gewoon aan het werk gegaan voordat de expert geweest was. Ik filmde alles, registreerde tijd en datum en bewaarde de inkoopnota's. Als de expert dan kwam, was de auto al klaar. Die expert natuurlijk boos. Maar een delegatie van verzekeraar Centraal Beheer is komen kijken en die zagen dat ik de boel niet kon flessen. Ik heb de directies van andere maatschappijen ook kunnen overtuigen. Ik kon alles bewijzen. Zo werd alles veel efficiënter.”

Bekkers verhuist in 1995 met zijn bedrijf naar de Dillenburgstraat in Eindhoven. Tijd voor schaalvergroting.

„Ik heb nooit het grootste bedrijf van Nederland willen hebben, wel het beste. Dat is me gelukt. Chriet Titulaer heeft het geopend: Schadebedrijf van de toekomst. Om rendabel te blijven, moeten we blijven groeien. Er is een tendens naar franchise-ketens, maar daar doe ik niet aan mee. Wij zijn gespecialiseerd in duurdere auto's en gecompliceerde schades. Daar staan we om bekend. Ik wil dominant in

de regio blijven, niet daarbuiten.”

En dan is er die andere passie. Muziek. En net zoals in zijn werk, gaat hij grondig te werk.

„De passie voor muziek is er altijd geweest. Op mijn vijftiende had ik een drumstel. Mijn moeder zei: jij eruit of dat drumstel. Ze had gelijk, het was een herrie. Toen werd het de basgitaar. Ik hield van muziek met kenmerkende baslijnen zoals Creedence Clearwater Revival en The Small Faces. Ik was ook diskjockey in een jeugdsoos die we zelf hadden opgericht. Daar heb ik ook mijn vrouw leren kennen. We begonnen met niks. Er was budget voor drie platen per week. De kunst was dan om platen uit de tipparade te kiezen die potentiële hits waren. Dan konden ze langer mee. Er zaten 150 man binnen op vrijdagavond. Tot de gemeente kwam en zei dat er ook andere, kansarme groepen moesten worden toegelaten. Binnen drie weken was het afgelopen. Grote knokpartijen, politie, ambulances, doodzonde.”

„Ik heb nooit het grootste bedrijf willen hebben, wel het beste. En dat is gelukt.”

„Na mijn trouwen had ik eigenlijk geen tijd meer om muziek te maken. Ik had vier banen. De jeugd van tegenwoordig wil niet meer werken. Het is al lastig als er overgewerkt moet worden. Ik snap dat niet. Toen ik vijftig jaar werd, wilde ik een feest geven. Ik heb achter het huis een cafeetje gebouwd en wat bandjes uitgenodigd. Dat sprak me zo aan dat ik zelf een band ben begonnen. We repeteren iedere week in het café. Het repertoire is heel breed van de jaren '50 tot 2009. En nu is het cafeetje dus uitgegroeid tot een volwaardige opnamestudio. Met dit niveau kunnen we nu ook selecteren en op kwaliteit van muzikanten letten.”

Het blijkt de opmaat voor een ambitieus project. Bekkers heeft plannen voor een veel grotere studio waar zelfs symfonie-orkesten kunnen opnemen. Een aantal locaties had hij daarvoor al op het oog, maar omdat wachten op veranderende bestemmingsplannen Harry te lang duurde, is hij elders begonnen. Boven zijn bedrijf in Valkenswaard.

Daar, op de eerste verdieping, staat een grote ruimte leeg. De plafonds en de muren zijn akoestisch geschikt gemaakt. Er is een deur

gemaakt in een voorheen blinde muur die toegang biedt tot een werkplaats. Daar achter een hekwerk kan de dirigent zijn orkest leiden. Nog dit jaar wil Bekkers zijn studio klaar hebben. Over de financiering maakt hij zich geen zorgen. De banken hebben er wel vertrouwen in. Hij is bezig om een team van technici, bestaande uit zes nationaliteiten, te formeren. En over enkele jaren wil Bekkers zelfs een nog grotere studio realiseren, met opleidingscentrum.

En zo verdeelt hij zijn tijd tussen autoschade en de studio, net geen fifty-fifty want er is meer. Zijn kinderboerderij naast het huis. Iedere morgen om half acht moeten de ganzen, varken, paarden, geiten enzovoorts worden gevoerd. „Ik heb daar zo veel plezier in. Ik geniet er echt van. Laatst had ik een

bijzondere auto gekocht. Dan zou je denken: je hebt een droom waar gemaakt Maar op dezelfde dag kreeg ik twee paarden. Daarmee was ik veel blijer. Eigenlijk doe ik het voor mijn kleinkinderen. Die genieten zo van de rust en de dieren hier. Maar klanten vinden het ook leuk. Ik sta vaak te bellen en dan horen ze dierengeluiden op de achtergrond. Dat is lachen.”

Bekkers staat bekend als een royaal man. Een bepaald percentage van de omzet geeft hij aan goede doelen. En hij sponsort sportclubs. „Het is goed als de jeugd kan sporten. Dat is beter dan op straat hangen. Commercieel is het niet interessant. Je krijgt er nooit uit wat je erin stopt. Ze hebben nu de mond vol over maatschappelijk verantwoord ondernemen. Dat heb ik altijd gedaan.”

